

Zuzanna Czernicka

Uniwersytet Warszawski
e-mail: z.czernicka@student.uw.edu.pl
ORCID: 0000-0002-1886-4793

Glosa aprobująca do orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 10 marca 2022 r., sygn. akt II SA/Sz 1285/21

ABSTRAKT

Komentowany wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z 10 marca 2022 r., sygn. akt II SA/Sz 1285/21¹ stanowi głos w sprawach budzących kontrowersję, w których ścierają się odmienne linie orzecznicze. Biorąc pod uwagę, zwłaszcza postanowienie art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, zaobserwować można zróżnicowanie sytuacji osób uprawnionych do otrzymywania świadczeń rodzinnych. Niniejszy wyrok może być przykładem interesującego rozwiązania zarówno z perspektywy prawa administracyjnego materialnego, jak i prawa administracyjnego procesowego. Stronie, która wniosła o świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku ze sprawowaniem opieki nad szwagrem z niepełnosprawnością, odmówiono przyznania świadczenia – dlatego też złożyła ona skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Sąd uchylił decyzję, dokonując prokonstytucyjnej wykładni, która odbiegała od brzmienia przepisów *sensu stricto*. Orzeczenie to wpłynie w istotny sposób na prawo administracyjne. Uznając za zasadne powołanie się na zasadę równości wobec prawa oraz sprawiedliwości społecznej, Wojewódzki Sąd Administracyjny rozszerzył grono osób, które mogą skorzystać ze świadczenia. Tym samym osoby, które tego wymagają, otrzymały wsparcie ze strony system pomocy społecznej, a tym samym przyczyniono się do zmniejszenia wadliwości unormowań prawnych.

SŁOWA KLUCZOWE

równość wobec prawa, świadczenie pielęgnacyjne, zaufanie obywateli

1 Wyrok WSA w Szczecinie z 10.03.2022 r., II SA/Sz 1285/21, LEX nr 3333673, <https://sip.lex.pl/#/jurisprudence/523427369/1?directHit=true&directHitQuery=II%20SA%2FSz%201285%2F21> (16.09.2023).

Approbatory commentary to the Judgement of the Voivodship Administrative Court in Szczecin dated March 10, 2022, ref. no. II SA/Sz 1285/21

ABSTRACT

The commented judgment of the Voivodship Administrative Court in Szczecin, dated March 10, 2022, ref. no. II SA/Sz 1285/21, is a voice in controversial cases in which different lines of jurisprudence clash. Taking into account, in particular, the provision of Article 17(1) of the Law on Family Benefits, one can observe a differentiation of the situation of those entitled to receive family benefits. This judgment is interesting from the perspective of both substantive administrative law and procedural administrative law. A party who applied for a nursing benefit for giving up employment or other gainful employment in connection with caring for a brother-in-law with a disability was denied the benefit – hence she filed a complaint with the Regional Administrative Court. The court overturned the decision, making a pro-constitutional interpretation that deviated from the strict wording of the regulations. This ruling represents a significant impact on administrative rights. Finding merit in invoking the principles of equality before the law and social justice, the WSA expanded the group of people who can receive the benefit. Thus, the support of those who require it by the social welfare system was accomplished, and contributed to the reduction of the defectiveness of the legal norms.

KEY WORDS

equality before the law, carer's allowance, citizen trust

Teza 1

Zasady konstytucyjne nie pozwalają przyjąć, że prokonstytucyjna wykładnia art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych (u.ś.r.) przysługuje osobie niezobowiązanej do alimentacji, która sprawuje opiekę nad osobą niepełnosprawną.

Teza 2

Osoba spowinowacona, co do zasady niezobowiązana do alimentacji, pełni jednocześnie funkcję opiekuna faktycznego i prawnego (przy braku rodziców naturalnych) osoby niepełnosprawnej w stopniu znacznym oraz ubezwłasnowolnionej całkowicie, pełni dla osoby objętej opieką rolę rodzica – z tego powodu przysługuje jej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych prawo do świadczenia pielęgnacyjnego.

Wprowadzenie

W głosowanym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie o sygn. akt II SA/Sz 1285/21 poruszono tematykę przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego na podstawie

ustawy z 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych² (dalej: u.ś.r.). Sąd skonfrontował się z przepisami prawa materialnego, które regulują kwestie dotyczące podmiotów uprawnionych do otrzymania wspomnianego świadczenia. W wyroku dokonano również analizy przepisów proceduralnych, interpretując istotne aspekty relacji między organem a stroną w świetle przepisów kodeksu postępowania administracyjnego.

Dokonanie interpretacji przez Wojewódzki Sąd Administracyjny należy uznać z teoretycznego oraz praktycznego punktu widzenia za wyznaczenie abstrakcyjnego wzorca więzi prawnej między opiekunem a osobą z niepełnosprawnością. Wyznaczono go, mając na uwadze, że intencją ustawodawcy nie jest wspieranie wszystkich osób, które dobrowolnie podejmują się opieki nad niepełnosprawnym. Wojewódzki Sąd Administracyjny podniósł w orzeczeniu istotę konstytucyjnej zasady sprawiedliwości społecznej, a także konstytucyjnego nakazu ochrony i opieki nad rodziną.

Stanowisko organów pierwszej oraz drugiej instancji

W lipcu 2021 roku wójt Gminy K., po rozpatrzeniu wniosku z czerwca 2021 roku, odmówił B.G. przyznania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku ze sprawowaniem opieki nad szwagrem z niepełnosprawnością. W uzasadnieniu organ podniósł, że B.G. nie należy do kręgu osób spokrewnionych pana M.G., wobec czego nie ciąży na skarżącej obowiązek alimentacyjny oraz nie jest ona uprawniona do ubiegania się o wnioskowane świadczenie. B.G., nie zgadzając się z rozstrzygnięciem, złożyła odwołanie, powołując się na naruszenie art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a ustawy o świadczeniach rodzinnych w związku z art. 23 i 27 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego³ (dalej: k.r.o.). Naruszenie to miało dotyczyć błędnej interpretacji i bezzasadnego uznania, że w tym wypadku prawo do świadczenia pielęgnacyjnego nie przysługuje. B.G. zarzuciła również naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 17 ust. 1 pkt 4 u.ś.r. oraz uznała za zaniechanie wyrażenia stanowiska, że opiekun prawny niepełnosprawnego nie jest uprawniony do ubiegania się o świadczenie pielęgnacyjne w związku ze sprawowaniem osobistej opieki nad nim. Wskazała, że organ dokonał niezasadnego stwierdzenia, gdyż opiekun prawny niepełnosprawnego nie jest uprawniony do ubiegania się o świadczenie pielęgnacyjne w związku ze sprawowaniem osobistej opieki nad nim, ponieważ są osoby spokrewnione w pierwszym stopniu z mężczyzną wymagającym opieki i to na nich ciąży obowiązek alimentacyjny.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w październiku 2021 roku orzekło o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 roku –

2 Ustawa z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 390 z późn. zm.), <https://sip.lex.pl/#/act/17066846/3374007/swiadczenia-rodzinne?keyword=Ustawa%20z%20dnia%2028%20listopada%202003%20r.%20o%20C5%9Bwiadczeniach%20&cm=STOP&cm=STOP> (16.09.2023).

3 Ustawa z 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1359 z późn. zm.), <https://sip.lex.pl/#/act/16785962/3383736?directHit=true&directHitQuery=Kodeks%20rodzinny%20i%20opieku%C5%84czy> (16.09.2023).

Kodeksu postępowania administracyjnego⁴ (dalej: k.p.a.), art. 17 ust. 1 ustawy z 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych oraz art. 2 ustawy z 12 października 1994 roku o samorządowych kolegiach odwoławczych⁵. Organ wskazał, że „skarżąca jest małżonką brata pana M.G., czyli powinowatą pana M.G., zatem nie należy do kręgu osób spokrewnionych z panem M.G. i nie ciąży na niej ustawowy obowiązek alimentacyjny”. Jednocześnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze nie zakwestionowało, że B.G. nie jest postrzegana przez prawo jako członek rodziny. Wskazano, że szwagier B.G. legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, jak również to, że skarżąca nie podejmuje zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, ponieważ opiekuje się członkiem rodziny. Organ odwoławczy w swojej wypowiedzi wskazał, powołując się na przepis art. 17 ust. 1 i art. 17 ust. 1a ustawy z 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych poprzez odesłanie do przepisów ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, krąg osób uprawnionych w związku z opieką nad niepełnosprawnym członkiem rodziny. Ograniczył go do osób zobowiązanych do alimentacji. Organ ten przywołał wymóg łącznego spełnienia warunków z art. 17 ust. 1 u.ś.r. oraz to, że skarżąca nie spełnia jakoby tych przesłanek. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w sposób jednoznaczny opowiedziało się za tym, że

osoba opiekuna prawnego ustanowionego przez sąd dla osoby całkowicie ubezwłasnowolnionej nie została wymieniona wśród osób mogących ubiegać się o przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z koniecznością sprawowania osobistej opieki nad osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym.

Stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

Po przeprowadzeniu postępowania w trybie uproszczonym, Wojewódzki Sąd Administracyjny uwzględnił skargę, uchylając decyzję wójta oraz Samorządowego Kolegium Odwoławczego. Przyczyną uchylecia przywołanych decyzji było zastosowanie odmiennej niż wcześniej wskazanej wykładni przepisów materialnych.

Sąd wywiódł, że materialno-prawną podstawą wydania decyzji były przepisy u.ś.r., cytując przy tym przesłanki do przyznania świadczenia pielęgnacyjnego. Organy pierwszej oraz drugiej instancji uznały wykładnię językową art. 17 ust. 1 pkt 4 u.ś.r. za jednoznacznie wskazującą na krąg osób uprawnionych do świadczeń pielęgnacyjnych. Stwierdzono, że nie dotyczy to osób, na których nie ciąży obowiązek alimentacyjny, co stanowiło przeszkodę do wydania pozytywnego rozstrzygnięcia. Jednakże ocena Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego była odmienna – skarżąca, według składu orzekającego w sprawie, znajduje się

---

4 Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.). <https://sip.lex.pl/#/act/16784712/3319272?directHit=true&directHitQuery=Kodeks%20post%20C4%99powania%20administracyjnego> (16.09.2023).

5 Ustawa z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 570). <https://sip.lex.pl/#/act/16796297/2347954/samorzadowe-kolegia-odwolawcze?keyword=Ustawa%20z%20dnia%2012%20pa%20C5%BAdziernika%201994%20r.%20o%20samorz%20C4%85dowych%20kolegiach%20&cm=SFIRST> (16.09.2023).

w sytuacji szczególnej, której organy orzekające w sprawie nie dostrzegły. Sąd określił, że na kształtowanie rozwiązań prawnych, dotyczących określenia uprawnionych do świadczenia pielęgnacyjnego, miało orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Obowiązek alimentacyjny *sensu stricto*, wynikający z treści przepisów art. 17 ust. 1 i art. 17 ust. 1a u.ś.r. nie powinien być uzupełniony przez inne rozumienie zakresu podmiotowego niż to, które wynika z k.r.o. Trybunał Konstytucyjny nie zakwestionował jako niekonstytucyjnego wymogu istnienia obowiązku alimentacyjnego pomiędzy osobą sprawującą opiekę i podopiecznym – wyraził jednak pogląd, że z woli ustawodawcy nie sam fakt opieki nad osobą niepełnosprawną, lecz szczególnie więź prawna między osobą opiekuna a osobą niepełnosprawną wyróżnia grupę uprawnionych do świadczenia pielęgnacyjnego. Celem tych regulacji jest to, by osoba zmuszona do rezygnacji z zatrudnienia w wykonaniu ciężącego na niej obowiązku alimentacyjnego sama nie popadła w niedostatek, tracąc źródło utrzymania.

Skład orzekający w sprawie będącej przedmiotem glosy odrzucił pogląd, który skłaniałby do twierdzenia, że prawo do świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania osobistej opieki nad osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym nie przysługiwało powinowatemu w drugim stopniu w linii bocznej, będącemu jednocześnie opiekunem prawnym ustanowionym przez sąd rodzinny dla osoby dorosłej całkowicie ubezwłasnowolnionej. Zauważono również, że w orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie podkreślano, że dokonując wykładni art. 17 ust. 1 pkt 4 u.ś.r., należy mieć na uwadze cel regulacji zawartej w przepisach ustawy o świadczeniach rodzinnych – w szczególności przyznawanie świadczenia pielęgnacyjnego osobom, które rzeczywiście sprawują opiekę nad bliskimi osobami niepełnosprawnymi i wymagającymi takiego wsparcia.

Podkreślono, że skoro członek najbliższej rodziny wywiązuje się ze swoich obowiązków wobec chorego krewnego, a wymaga to od niego rezygnacji z zarobkowania, powinien w tych działaniach otrzymać odpowiednie wsparcie państwa. Przyznanie prawa do zasiłku stałego jedynie rodzicom naturalnym narusza konstytucyjną zasadę równości oraz zasadę sprawiedliwości społecznej, odnoszoną również do społecznego poczucia sprawiedliwości. Stanowi ono ważny element funkcjonowania demokratycznego państwa prawa.

W opinii Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego za krzywdzącą powinna zostać uznana akceptacja stanowiska, prowadząca do pozbawienia skarżącej prawa do świadczenia pielęgnacyjnego jako osoby faktycznie sprawującej opiekę nad niepełnosprawnym członkiem rodziny w ramach istniejących relacji rodzinnych, pełnienia opieki prawnej i zastępowania rodzica. Stanowiłoby to również naruszenie gwarancji konstytucyjnych zasad.

Sąd wsparł pogląd,

że o ile nie można zatem, powołując się na ogólne zasady konstytucyjne wyprowadzać wniosków, że prokonstytucyjna wykładnia art. 17 u.ś.r. pozwala przyjąć, iż świadczenie pielęgnacyjne przysuguje również osobie niezobowiązanej do alimentacji, która sprawuje opiekę nad osobą niepełnosprawną, to ustalenie, że powinowata jako osoba co do zasady niezobowiązana do alimentacji pełni jednocześnie funkcję opiekuna faktycznego i prawnego (przy braku rodziców naturalnych) osoby niepełnosprawnej w stopniu znacznym i ubezwłasnowolnionej całkowicie, pozwala już na przyjęcie, że pełni ona dla osoby objętej opieką rolę rodzica i to

z tego powodu przysługuje jej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 u.s.r. prawo do świadczenia pielęgnacyjnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny podkreślił jednak, że formalistyczna wykładnia przepisów ustawy z 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych może doprowadzić do pozbawienia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego jedyną osobę mogącą sprawować faktyczną opiekę nad niepełnosprawnym. Może to prowadzić do konfliktu z konstytucyjną zasadą sprawiedliwości społecznej oraz z wynikającą z art. 71 ust. 1⁶ Konstytucji RP zasadą szczególnej pomocy władz publicznych rodzinom, które znalazły trudnej sytuacji materialnej i społecznej.

Analiza i ocena stanowiska Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

Zagadnienia prawa materialnego, które zostały poruszone w glosowanym orzeczeniu, nie są nowe w polskim porządku prawnym. Przed przystąpieniem do rozważań na temat prawnego aspektu świadczeń opiekuńczych, warto zastanowić się nad pozycją osób niepełnosprawnych w ramach prawa. Pojęcie niepełnosprawności jest kompleksowe i wymaga wielowymiarowej interpretacji z uwagi na swoją interdyscyplinarną naturę. Nie istnieje jedna, powszechnie uznana definicja, gdyż wszelkie porządki prawne różnie ją definiują, co rodzi wiele nieścisłości. W świadomości społecznej niepełnosprawność jawi się jako wada ciała i umysłu, przez co pojawia się wiele pejoratywnych określeń, przykładowo „ułomność” lub „kalectwo”. Negatywnemu pojmowaniu niepełnosprawności przeciwstawia się ustawodawca, zważywszy na ewolucję pojęć z tego zakresie.

W Światowym Programie Działań na rzecz Osób Niepełnosprawnych oraz w Standardowych Zasadach Wyrównywania Szans Osób Niepełnosprawnych wyraźnie sformułowano, że niepełnosprawność jest problemem społecznym, który nie ogranicza się do konkretnej osoby – jako *communis opinio* podaje się relację między zdrowiem człowieka a społeczeństwem. W myśl Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych z 13 grudnia 2006 roku⁷ niepełnosprawność „wynika z interakcji między osobami z dysfunkcjami a barierami wynikającymi postaw ludzkich i środowiska, które utrudniają tym osobom pełny i skuteczny udział w życiu społecznym, na zasadzie równości z innymi osobami”.

Trudno nie zauważyć zależności osoby z niepełnosprawnościami od osoby sprawującej nad nią opiekę. Rozważania nad sensem pomocy drugiej osobie sprowadzają się do odpowiedzi na pytanie, czy powinowatemu w drugim stopniu w linii bocznej, będącemu jednocześnie opiekunem prawnym ustanowionym przez sąd rodzinny dla osoby dorosłej całkowicie ubezwłasnowolnionej, przysługuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji

6 Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. nr 78, poz. 483 z późn. zm.), <https://sip.lex.pl/#/act/16798613/990986/konstytucja-rzeczypospolitej-polskiej?keyword=Konstytucja%20Rzeczypospolitej%20Polskiej&cm=SFIRST> (16.09.2023).

7 Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzona w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1169 z późn. zm.), <https://sip.lex.pl/#/act/17918667/2395887/konwencja-o-prawach-osob-niepelnosprawnych-nowy-jork-2006-12-13?keyword=Konwencja%20o%20prawach%20os%C3%B3b%20niepe%C5%82nosprawnych,%20sporz%C4%85dzona%20w%20Nowym%20Jorku&cm=SFIRST> (16.09.2023).

z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z koniecznością sprawowania osobistej opieki nad osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym.

W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie o sygn. akt II SA/Sz 1285/21 podkreślono problematykę instrumentów wsparcia dla osób z niepełnosprawnościami oraz ich opiekunów. Piecza administracyjna na rzecz osób z niepełnosprawnościami świadczona w formie zabezpieczenia społecznego stanowi jedną z bardziej istotnych form wsparcia osób, które z przyczyn dziedzicznych lub wrodzonych, w wyniku chorób lub wypadków, nie mają pełnej sprawności fizycznej lub psychicznej⁸. Prawo to powinno być realizowane łącznie z zasadą sprawiedliwości społecznej oraz zasadami równości i niedyskryminacji. Oczywiście w tym wypadku jest realizowanie przywołanego prawa wobec osób, które realnie sprawują opiekę nad bliskimi osobami niepełnosprawnymi oraz wymagającymi takiego wsparcia.

Ogromne znaczenie ma odpowiednie postępowanie organu w sprawach dotyczących świadczeń i ich zawieszenia. Odwołując się *stricte* do przepisów art. 17 ust. 1 i art. 17 ust. 1a ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz do przepisów ustawy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego można ograniczyć wąski krąg osób uprawnionych do świadczenia pielęgnacyjnego w związku z opieką nad niepełnosprawnym członkiem rodziny. Jednakże stosowanie prawa *a priori* w tym przypadku prowadzi do takiego zróżnicowania w obrębie prawa do świadczeń opiekuńczych, które traci swoje konstytucyjne uzasadnienie. Problematykę, ściśle związaną z takim rozumieniem przepisów, przywołał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, w wyroku z 4 września 2019 roku, sygn. akt II SA/Gl 523/19⁹:

decyzja w sprawie przyznania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego nie jest decyzją uznaniową, lecz związaną, co oznacza, że organ jest zobowiązany do przyznania świadczenia wyłącznie wtedy, gdy są spełnione wszystkie wskazane w przepisach prawa przesłanki jego przyznania. Organ nie może według swojego uznania przyznać świadczenie, kierując się zasadami współżycia społecznego, czy też słuszności, w razie nawet ciężkiej sytuacji życiowej, która została przedstawiona w odwołaniu, a następnie w skardze.

W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie podkreślano, że dokonując wykładni art. 17 ust. 1 pkt 4 u.ś.r. należy mieć na uwadze cel regulacji zawartej w przepisach ustawy o świadczeniach rodzinnych – przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego osobom, które rzeczywiście sprawują opiekę nad bliskimi osobami niepełnosprawnymi i wymagającymi takiego wsparcia. Szerokie rozumienie przepisu jest zgodne z konstytucyjną gwarancją równości wobec prawa oraz zasady sprawiedliwości społecznej¹⁰, nie prowadzi także do pozbawienia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego osób realnie zajmujących się osobami z niepełnosprawnością.

Należy zwrócić także uwagę, że świadczenie pielęgnacyjne zostało wprowadzone do systemu zabezpieczeń społecznych w celu zrekompensowania osobom wywiązującym się

8 A. Kawecka, *Odwołania od decyzji w sprawach dotyczących pomocy społecznej*, Warszawa 2021, s. 15.

9 Wyrok WSA w Gliwicach z 4.09.2019 r., II SA/Gl 523/19, LEX nr 2723441, <https://sip.lex.pl/#/jurisprudence/522817137/1?directHit=true&directHitQuery=II%20SA%2FGl%20523%2F19> (16.09.2023).

10 M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja. Komentarz*, t. 1, Warszawa 2016, s. 81.

z obowiązków wobec chorego całkowitego braku możliwości zatrudnienia¹¹. Tylko w sytuacji rezygnacji z pracy zarobkowej realizowany jest ustawowy warunek ubiegania się o prawo do zasiłku pielęgnacyjnego. Należy tutaj wyszczególnić, że wywiedzenie z wykładni językowej art. 17 ust. 1 pkt 4 u.ś.r tego, iż do kręgu osób uprawnionych do świadczenia pielęgnacyjnego nie wchodzi osoby, na których nie ciąży obowiązek alimentacyjny, pozbawi osoby znajdujące się w takiej sytuacji możliwości zagwarantowania minimum egzystencjalnego w gospodarstwie domowym.

Podsumowanie

Głównym problem poruszonym w glosowanym orzeczeniu, jest literalne stosowanie art. 17 ust. 1 u.ś.r., co narusza zasadę równości wobec prawa. Wykładnia zastosowana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie zasługuje na aprobatę, będąc przykładem dobrego prawa oraz możliwym rozwiązaniem dla istniejącego w jurysdykcji problemu. Sądy muszą wydawać rozstrzygnięcia sprawiedliwe oraz akceptowalne społecznie. Ważną rolę odgrywa ustawodawca, którego reakcja jest istotna. Brak wprowadzenia zmian w obowiązujących przepisach prawa będzie prowadziło do utraty zaufania obywateli do organów administracji publicznej – co więcej, doprowadzi to do pogłębiania zaniechań zasad postępowania administracyjnego.

Bibliografia

Literatura

- Kawecka A., *Odwołania od decyzji w sprawach dotyczących pomocy społecznej*, Warszawa 2021.
Płoszka A., *Publicznoprawny status jednostki skrajnie ubogiej*, Warszawa 2019, s. 63.
Organizacja Narodów Zjednoczonych, *Standardowe Zasady Wyrównywania Szans Osób Niepełnosprawnych*, 1993.
Organizacja Narodów Zjednoczonych, *Światowy Program Działań na rzecz Osób Niepełnosprawnych*, 1992.
Safjan M., Bosek L. (red.), *Konstytucja. Komentarz*, t. 1, Warszawa 2016.

Akty prawne

- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 nr 78 poz. 483).
Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzona w Nowym Jorku 13 grudnia 2006 r. (Dz.U.z 2012 r. poz. 1169).
Ustawa z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 1960 r. nr 30 poz. 168).
Ustawa z 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 1964 r. nr 9 poz. 59).

---

¹¹ A. Płoszka, *Publicznoprawny status jednostki skrajnie ubogiej*, Warszawa 2019, s. 63.

Ustawa z 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz.U. z 1994 nr 122 poz. 593).

Ustawa z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2003 r. nr 228 poz. 2255).

Orzecnictwo

Wyrok WSA z 4 września 2019 r., II SA/GI 523/19, LEX nr 2723441.

Wyrok WSA z 10 marca 2022 r., II SA/Sz 1285/21, LEX nr 3333673.

CYTOWANIE

Zuzanna Czernicka, *Glosa aprobująca do orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 10 marca 2022 r., sygn. akt II SA/Sz 1285/21*, *Studia Administracyjne* 2(18)/2023, 63–71, DOI: 10.18276/sa.2023.18-05.